

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoPr/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613201041
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8613201041.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobkyne: K. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXX/X, XXX XX E., štátna občianka E. zastúpenej JUDr. Ivom Babjakom, advokátom, so sídlom Sov. hrdinov 200/33, 089 01 Svidník, IČO: 42 227 534 proti žalovaným: 1. B. N. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XXX/XX, XXX XX E., štátna občianka E., zastúpenej JUDr. Jánom Škrabom, advokátom, so sídlom Sov. hrdinov 200, 089 01 Svidník a 2. GURMÁN - AKTIV, s.r.o., so sídlom Bitúnková 13, 940 01 Nové Zámky, IČO: 44 693 532, o zaplatenie 1.813,62 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 7Cpr/1/2013-240 zo dňa 08.06.2021 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % vo vzťahu k žalovanej v 1. rade.

Nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. rade.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:

Žalovaná 1. je povinná zaplatiť žalobkyňi sumu 1.813,62 eura s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 392,64 eura od 01.12.2012 do zaplatenia, zo sumy 392,64 eura od 01.01.2013 do zaplatenia, zo sumy 243,06 eura od 01.02.2013 do zaplatenia a zo sumy 785,28 eura od 01.02.2013 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobu proti žalovanému 2. zamieta.

Žalobkyňi priznáva proti žalovanej 1. náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

Žalovanému 2. nepriznáva proti žalobkyňi náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 28 ods. 1 až 5 Zákonníka práce, § 29 ods. 1 až 3 Zákonníka práce, článkom 2 Zákonníka práce a ust. § 476 ods. 1, 2, § 477 ods. 1 až 4 a § 477 ods. 4 a § 480 Obchodného zákonníka, ust. § 39 OZ a § 60 CSP. Ďalej poukázal na ust. § 69 ods. 4, § 118 ods. 1, § 119 ods. 1, § 134 ods. 1 až 4, § 135 ods. 5, § 120 ods. 1, 4 Zákonníka práce. Vo vzťahu k náhrade mzdy citoval ust. § 129 ods. 1, § 76 ods. 6 Zákonníka práce.

3. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že považoval zmluvu o predaji podniku, ktorá bola uzavretá medzi žalovanou v 1. rade a právnym predchodcom žalovaného v 2. rade len za fiktívnu, o čom svedčia dôkazy, ktoré si súd zabezpečil z daňového úradu, sociálnej poisťovne a zdravotnej poisťovne. Zmluva bola uzavretá bez príloh, ktoré boli až dodatočne podpísané a predložené súdu na jeho výzvu. Vychádzal z

ust. Obchodného zákonníka, konkrétne ust. § 477 ods. 4 a § 480, z ktorých vyplývajú práva a povinnosti pri predaji podniku vo vzťahu k zamestnancom medzi predávajúcim a kupujúcim. Z vykonaných dôkazov súd prvej inštancie zistil, že žalovaná v 1. rade nevykonala zmenu evidencie zamestnancov na Sociálnej poisťovni, ani na Zdravotnej poisťovni. Nedošlo k zmene v údajoch v registračnej pokladni na žalovanú v 2. rade a fakturácie žalovanej v 1. rade po predaji podniku a jej ďalšie podnikanie v rovnakých priestoroch a v rovnakých podmienkach svedčia o tom, že v skutočnosti k predaju podniku ani nedošlo. Možno teda konštatovať, že zmluva o predaji podniku je neplatným právnym úkonom, pretože takto uzavretá zmluva svojim účelom odporuje ustanoveniam Obchodného zákonníka. Žalovaná v 1. rade bola povinná najneskôr jednej mesiac predtým ako došlo k prechodu práv a povinností, písomne informovať zamestnancov o dátume prechodu, dôvodoch prechodu, pracovných, ekonomických a sociálnych dôsledkoch prechodu na predávajúceho. Žalovaná v 1. rade si však túto povinnosť nespĺnila a naďalej zamestnávala žalobkyňu ako podnikateľka - fyzická osoba pod obchodným menom N.. Žalovaná v 1. rade vyplatila žalobkyňi v mesiaci september 2012 výplatu, o čom existuje dôkaz a naďalej jej pridelovala prácu. V októbri 2012 prikázala žalovaná v 1. rade žalobkyňi a ostatným zamestnankyniam vykonať inventúru. Keď za mesiac október 2012 žalobkyňa a ostatné spolupracovníčky neobdržali vyplatenú mzdu, žalovaná v 1. rade im oznámila, že toto urobí, ak predá podnik. Všetky tieto okolnosti svedčia o tom, že žalovaná v 1. rade konala v rozpore so zákonom, v rozpore s predpismi o sociálnom a nemocenskom zabezpečení zamestnancov zo strany zamestnávateľa. Žalovaná v 1. rade dňa 19.12.2012 doručila žalobkyňi skončenie pracovného pomeru, čo je na tejto listine aj potvrdené. Nemôže byť však na ujmu žalobkyne to, že žalovaná v 1. rade ju neoboznámila s prechodom práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov na preberajúceho zamestnávateľa v zmysle citovaných zákonných ustanovení. Takéto správanie súd prvej inštancie posúdil ako správanie sa v rozpore s dobrými mravmi, a preto neakceptoval námietku právnej zástupkyne žalovanej v 1. rade, že žalovaná v 1. rade nemá pasívnu legitímáciu v spore z dôvodu podpísanej zmluvy o predaji podniku z 19.09.2012, na kupujúcu spoločnosť F., s.r.o. a zmluvou o prevode obchodného podielu z 03.10.2012 novej spoločníčke pani W.. Zo zmluvy o predaji podniku vyplýva, že samotná žalovaná v 1. rade považuje túto zmluvu za fiktívnu. Súd prvej inštancie poukázal na odpor voči platobnému rozkazu, kde žalovaná uznala pohľadávku žalobkyne, čo sa týka nevyplatenej mzdy za mesiace október, november a december 2012. Bola ochotná túto zaplatiť, aj keď v nižšej sume ako znela žaloba. Súd prvej inštancie záverom ešte konštatoval, že žalovaná v 1. rade v dvoch identických súdnych konaniach bola zaviazaná na úhradu mzdy ďalších spolupracovníčok žalobkyne v konaní prebiehajúcim na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 2Cpr/1/2013 a 7Cpr/2/2013. Obidve rozhodnutia, v ktorých bolo rozhodnuté v prospech zamestnancov v predmetných právnych veciach, boli potvrdené odvolacím súdom v konaniach pod sp. zn. 20CoPr/2/2014 a 20CoPr/4/2018. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyňa bola na základe pracovnej zmluvy zaradená ako predavačka. Jedná sa o výkon práce spojený s hmotnou zodpovednosťou, na ktorú je potrebné odborné vzdelanie. Z uvedeného dôvodu žalobkyňa mala byť zaradená najmenej do druhého stupňa náročnosti práce s koeficientom 1,2 minimálnej mzdy, čo predstavuje sumu 392,64 eura. Z vymeriavacích základov na platenie poistného v nezamestnanosti za rok 2012 však vyplýva, že priemerná mesačná mzda žalobkyne v 3. štvrťroku 2012 dosiahla sumu 343,31 eura, a teda nezodpovedá hodnote minimálnej mzdy. Z uvedených dôvodov preto v zmysle citovaných ustanovení Zákonníka práce súd priznal žalobkyňi minimálnu mesačnú mzdu za mesiace október, november a december od 01.12.2012 do 20.12.2012 v celkovej výške 1.028,34 eura a zároveň aj nárok na náhradu mzdy v sume svojho priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov podľa § 69 ods. 4 Zákonníka práce vo výške 785,28 eura, čo spolu predstavuje sumu 1.813,62 eura a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. rozsudku.

4. Výrok o trovách konania bol odôvodnení ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalovaná v 1. rade. Táto uviedla, že nesúhlasí s konštatovaním súdu prvej inštancie o fiktívnom predaji obchodnej spoločnosti na spoločnosť F., s.r.o. Došlo k skutočnému prevodu tohto obchodného podielu a žalovaná v 1. rade vykonala aj všetky následné kroky a vo vzťahu k zamestnancom vystavila aj doklady týkajúce sa potvrdenia o zamestnanosti, a pretože u žalovanej v 1. rade pracovný pomer sa ukončil, reálne bola situácia taká, že žalovaná v 1. rade iba prestala byť zamestnávateľkou žalobkyne, avšak pracovný pomer naďalej trval, aj keď voči inému subjektu. Preto žalobkyňa si mala uplatniť mzdové nároky voči spoločnosti F., s.r.o. ako novému zamestnávateľovi. Potom odôvodnenosť povinnosti zmluvy o prevode obchodného podielu spolu s prílohami a overenými podpismi a spochybnením platnosti zmluvy o predaji podniku neobstoja, keďže túto podpísala za predávajúceho ako živnostník, fyzická osoba a

za kupujúceho, ako konateľka obchodnej spoločnosti, pretože ďalšie skutočnosti, ktoré sú uvádzané v odvolaní nižšie svedčia o opaku a o tom, že konala v súlade s dobrými mravmi. Oznamovacia povinnosť týkajúca sa záväzkov voči veriteľom a dlžníkom nie je podmienkou prechodu pohľadávky alebo prevzatia záväzku. Táto situácia môže byť len dôvodom na uplatnenie nároku na náhradu škody, tým ale zmluva nie je neplatná. Tvrdenia súdu prvej inštancie o nevykonaní zmeny evidencie zamestnanca vo vzťahu k sociálnej, zdravotnej poisťovne, zmenu registračnej pokladnice na žalovaného v 2. rade nemajú legislatívnu oporu, a teda na základe týchto tvrdení nie je možné konštatovať, že sa jedná o fiktívnu zmluvu o predaji podniku. K tejto súvislosti aj žalovaná v 1. rade predložila listinný dôkaz - čestné prehlásenie G. H. z XX.XX.XXXX, z ktorého vyplýva, že žalovaná v 1. rade ústne oznámila svojim zamestnancom skutočnosti, ktoré sa týkajú prechodu zamestnaneckého pomeru na nového zamestnávateľa. Preto aj sa domnieva žalovaná v 1. rade, že nečinnosť spoločnosti F., s.r.o. po predaji podniku neznamena, že je ona povinná vyrovnať mzdové nároky žalobkyne a podľa jej názoru je práve povinnosťou firmy F., s.r.o. takto urobiť. Pokiaľ išlo o predaj podniku z dôvodu získania nájmu v priestoroch, v ktorých žalovaná podnikala tiež nie sú pravdivé, nakoľko nájomná zmluva bola uzavretá už v mesiaci jún 2001 na dobu určitú do 31.05.2016. Predložila aj list adresujúci mestu E., ako prenajímateľovi predmetných nájomných priestorov, kde oznámila skutočnosť, že aj napriek predaju podniku sa cíti ona nájomcom podľa už vyššie uvedenej nájomnej zmluvy. Spoločnosť F., s.r.o. predmetné priestore prevzala dňa 07.11.2012, a to na základe zmluvy o predaji podniku. Preto navrhla odvolaciemu súdu zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobu zamietnuť.

6. K tomuto odvolaniu vyjadrila sa žalobkyňa, ktorá poukázala na obdobné konania pred Okresným súdom Svidník v obdobných právnych veciach kolegýň - spolupracovníčok pod sp. zn. 2Cpr/1/2013 a 7Cpr/2/2013, ktoré obe prešli konaniami Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 20CoPr/2/2014 a 20CoPr/4/2018 a dokonca aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 3Cdo/262/2015 a 6Cdo/233/2019, pričom tieto konania právoplatne skončili a žalovaná v 1. rade bola zaviazaná uhradiť kolegyniam spolupracovníčkam žalobkyne náhradu mzdy a odchodného v plnom rozsahu.

7. K odvolaniu žalovanej v 1. rade vyjadrila sa žalobkyňa, ktorá poukázala na to, že trvá na svojich doterajších vyjadreniach a stanoviskách. Naďalej poukazuje na to, že žalovaná v 1. rade neoboznámila zamestnancov o prevode obchodnej spoločnosti na spoločnosť F., s.r.o., teda právneho predchodcu žalovaného v 2. rade, čiže žalobkyňa vychádzala z toho, že je naďalej zamestnankyňou žalovanej v 1. rade. Dôkazy týkajúce sa prevodu obchodného podielu, výšky tohto podielu, ktorý podľa žalovanej v 1. rade bol 5.000 eur a podľa podania pani W. ktorá bola spoločníčkou spoločnosti F., s.r.o. to bolo 72.700 eur, o čom predložila dôkazy svedčiace o konaní v rozpore s dobrými mravmi v snahe vyhnúť sa svojim povinnostiam. Už samotný Obchodný zákonník v ust. § 265 poukazuje na to, že výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku nepožíva právnu ochranu. Samotný postup žalovanej v 1. rade, kde vystupuje ako fyzická osoba podnikateľ a na druhej strane ako konateľ obchodnej spoločnosti F., s.r.o. tak, ako sa jej to hodilo, je v príkrom rozpore s nariadením Rady Európy 2001/23/ES a § 29 Zákonníka práce, pričom nariadenia Európskej únie, ktorej členom je aj Slovenská republika sú nadriadené vnútroštátnemu právu a týmito normami je Slovenská republika povinná sa riadiť a z tohto nariadenia, konkrétne kapitola II. článok 7 vyplýva povinnosť zamestnávateľa najneskôr jeden mesiac predtým, ako dôjde k prechodu práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov písomne informovať zástupcov, zamestnancov, ak u zamestnávateľa nepôsobí zástupca zamestnancov, priamo zamestnancom o dátume prechodu, dôvodu prechodu a pracovnoprávných ekonomických a sociálnych dôsledkov tohto prechodu pre zamestnancov. Preto sa naďalej žalobkyňa domnieva, že po práve podala žalobu tak voči žalovanej v 1., ako aj žalovanej v 2. rade a tieto by mali byť povinné jej náhradu zaplatiť. Tvrdí, že konanie žalovanej v 1. rade bolo v rozpore s dobrými mravmi, rovnako ako aj konanie žalovanej v 2. rade a s poukazom už aj na vyššie uvedené rozhodnutia v obdobných právnych veciach a žiada vyhovieť jej žalobnému návrhu.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací prejednal rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu prechádzalo v zmysle zásad uvedených v § 378, § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania (a contrario § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej v 1. rade nie je dôvodné. Súd prvej inštancie vo veci dostatočne zistil skutkový stav a vec aj správne právne uzavrel. Na týchto skutkových a právnych záveroch sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

9. Zo zamestnankyň pôsobiach u žalovanej v 1. rade dve uplatnili už právoplatný nárok na výplatu mzdy a odstupného v konaniach vedených na Okresnom súde vo Svidníku 2Cpr/1/2013 a na Krajskom

súde v Prešove 20CoPr/2/2014 a 7Cpr/2/2013 a na Krajskom súde v Prešove vedenom pod sp. zn. 20CoPr/4/2018. V obidvoch konaniach namietala nedostatok pasívnej legitímácie v spore a navyiac v tomto predmetnom konaní aj platnosť prevodu obchodného podielu medzi žalovanou v 1. a 2. rade v súlade so zákonom. Žalovaná v 1. rade podala aj sťažnosť Ústavnému súdu SR vo veci namietanej porušenia jej základného práva na ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní pred Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 20CoPr/2/2014 z 25.09.2014.

10. Z pracovnej zmluvy zo dňa 31.07.2008 uzatvorenej medzi zamestnávateľom B. N. T. - N., so sídlom N. XXX/XX, XXX XX E. a žalobkyňou bolo zistené, že žalobkyňa pracovala u žalovanej 1/ od 01.08.2008 s druhom práce predavačka na dobu určitú do 31.12.2008. Mzdové podmienky boli určené v sume 8 100,- Sk mesačne. Pracovnou zmluvou uzatvorenou medzi stranami zo dňa 31.12.2008 bol uzatvorený pracovný pomer taktiež na dobu určitú od 01.01.2009 do 31.12.2009. Mzdové podmienky boli určené 8 902,- Sk mesačne. Pracovnou zmluvou zo dňa 31.12.2009 bol uzatvorený pracovný pomer na dobu určitú od 01.01.2010 do 31.12.2010. Mzdové podmienky boli určené 295,49 eura mesačne. Pracovnou zmluvou zo dňa 30.12.2010 bol uzatvorený pracovný pomer na dobu určitú od 01.01.2011 do 31.05.2011. Mzdové podmienky boli určené 307,70 eura mesačne. Pracovnou zmluvou zo dňa 31.05.2011 bol uzatvorený pracovný pomer od 1.6.2011 na dobu neurčitú s druhom práce predavačka. Mzdové podmienky boli určené 317 eur mesačne.

11. Dňa 19.12.2012 žalobkyňa ukončila so žalovanou 1/ pracovný pomer podľa § 62 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu, že žalovaná jej nevyplatila mzdu za mesiac október 2012 splatnú do 30.11.2012 ani do 19.12.2012. Žalovaná 1/ okamžité skončenie pracovného pomeru prevzala osobne dňa 20.12.2012.

12. Dňa 07.01.2013 žalovaná 1/ potvrdila žalobkyni, že táto bola u nej zamestnaná na základe pracovného pomeru, ktorý trval od 1.8.2008 do 20.12.2012. Zároveň uviedla vymeriavacie základy na platenie poisťného na poistenie v nezamestnanosti za rok 2009, 2010, 2011 a 2012.

13. Zo zmluvy o predaji podniku uzatvorenej medzi žalovanou 1/ a spoločnosťou F. bolo zistené, že žalovaná previedla na uvedenú spoločnosť vlastnícke právo k veciam, iné práva a majetkové hodnoty, ktoré slúžia na prevádzkovanie jej podniku a to: dlhodobý hmotný majetok (najmä budovy, stavby, stroje, prístroje, zariadenia, automobily a iné dopravné zariadenia), dlhodobý nehmotný majetok uvedený v prílohe č. 1 tejto zmluvy podľa stavu ku dňu 30.09.2012, zásoby materiálov a výrobkov uvedené v prílohe č. 2 tejto zmluvy podľa stavu ku dňu 30.09.2012, pohľadávky uvedené v prílohe č. 5 tejto zmluvy podľa stavu ku dňu 30.09.2012 a záväzky v prílohe č. 6 tejto zmluvy podľa stavu ku dňu 30.09.2012 a to za sumu 5 000 eur. Zmluva bola uzavretá dňa 19.09.2012.

14. Zo zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 03.10.2012 bolo zistené, že žalovaná previedla obchodný podiel spoločnosti F., s.r.o. na nadobúdateľa A. W. za kúpnu cenu 15 000 eur.

15. Dňa 07.01.2013 žalovaná 1/ vydala žalobkyni potvrdenie o tom, že pracovala u nej od 01.08.2008 do 20.12.2012 a ku dňu rozviazania pracovného pomeru jej boli započítané pre účely nemocenského poistenia ako doba zamestnania celkom 4 roky a 143 dní.

16. Z potvrdenia o príjmoch fyzickej osoby zo závislej činnosti o preddavkoch na daň, o daňovom bonuse na vyživované deti za rok 2012 je zrejmé, že žalovaná 1/ vypracovala potvrdenie o úhrne zúčtovaných a vyplatených príjmov pre žalobkyňu za zúčtované a vyplatené obdobie mesiacov január až december 2012.

17. Z pracovnej zmluvy zo dňa 12.02.2013 je zrejmé, že žalobkyňa uzatvorila pracovný pomer so zamestnávateľom F. od 13.02.2013 na dobu určitú do 13.05.2013 na druh práce predavačka a mzdovými podmienkami 410 eur mesačne.

18. Žalobkyňa pri výsluchu na pojednávaní uviedla, že žalovaná 1/ stále meškala s vyplatením mzdy, ktorú jej nakoniec doplatila, ale za mesiac október 2012 jej nevyplatila mzdu vôbec. Dňa 07.11.2012 jej žalovaná 1/ oznámila, že ona už nie je vlastníčkou predajne. Dožadovala sa preto rozviazania pracovného pomeru so žalovanou 1/, aby sa mohla zaevidovať na úrade práce, žalovaná 1/ jej tento

doklad odmietla dať a povedala jej, že má byť ticho, keď tomu nerozumie. Od uvedeného dátumu už do práce nenastúpila, žalovaná 1/ jej sľúbila, že jej zaplatí aj za dobu, keď bude doma. Dňa 19.12.2012 písomne oznámila žalovanej, že končí u nej pracovný pomer okamžite, tento list žalovaná 1/ prevzala na nasledujúci deň.

19. Žalovaná 1/ pri výsluchu uviedla, že ako fyzická osoba podnikala od 1.5.2000, prevádzkovala predajňu drogérie. Žalobkyňa u nej pracovala od 01.08.2008 v pracovnom pomere na základe pracovnej zmluvy. Dňa 19.09.2012 uzavrela zmluvu o predaji podniku s s.r.o. F., v ktorej ona bola jedinou spoločníčkou a konateľkou, pretože sa chcela transformovať z fyzickej osoby na právnickú. Podľa tejto zmluvy všetky práva a povinnosti ako aj zamestnanci prešli na novovzniknutú firmu. Dňa 07.11.2012 túto spoločnosť predala pani W., ktorá začala v tom čase podnikáť. Podľa nej dňa 01.10.2012 sa žalobkyňa stala zamestnankyňou s.r.o. F. a ona tým pádom nie je povinná vyplatiť žalobkyni podľa žaloby mzdu, prípadne odstupné. O týchto zmenách žalobkyňa informovala koncom októbra 2012. Počas mesiaca október 2012 jej pridelovala prácu, nakoľko ona nerozlišovala fyzickú a právnickú osobu. Termín na vyplatenie mzdy za mesiac október 2012 bol 20.11. a keďže dňa 07.11.2012 predala podnik, tak žalobkyni už mzdu nevyplatila. Okamžité skončenie pracovného pomeru od žalobkyne prevzala dňa 20.12.2012 ako podnikateľ - fyzická osoba a je pravda, že aj všetky požadované potvrdenia pri ukončení pracovného pomeru vyplnila a podpísala ako podnikateľ - fyzická osoba. V súčasnosti má živnosť od apríla 2013 prerušenú. Potvrdila tiež, že aj registračná pokladnica po 19.09.2012 bola prihlásená na jej fyzickú osobu, ale že žalobkyňa robila pre firmu F. a ona nebola povinná dávať jej novú pracovnú zmluvu. Na otázku, či oznámila predaj podniku v oblasti pracovnoprávných vzťahov Sociálnej poisťovni, pobočke E., resp. zdravotnej poisťovni a daňovému úradu, uviedla, že si nepamätá. Taktiež si nepamätala, či jej bola vyplatená kúpna cena 5 000 eur spoločnosťou F..

20. Nálezom III. ÚS 18/2016-40 z 29.11.2016 bolo konštatované, že cit:

„Sťažovateľka podľa názoru ústavného súdu ani len nepreukázala, že skutočne došlo k predaju podniku, a tým aj prechodu práv a povinností, tak ako to tvrdila sťažovateľka. Ako už bolo uvedené, sťažovateľka nepredložila súdu celú zmluvu o predaji podniku vrátane jej príloh a v konaní nepreukázala, že skutočne došlo aj k zaplateniu kúpnej ceny. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že zmluvu o predaji podniku uzatvárala so spoločnosťou, ktorej jediným spoločníkom a konateľom bola ona sama, preto samotná zmluva v okolnostiach prípadu nemohla byť dostačujúcim dôkazom pre záver, že skutočne došlo k platnému prechodu záväzkov zo sťažovateľky na jej právneho nástupcu. Za daných okolností konanie sťažovateľky ani podľa názoru ústavného súdu nemôže požívať právnu ochranu, preto záver krajského súdu, že „nepriзнание postavenia žalovanej ako pasívne legitimovaného subjektu by nebolo voči navrhovateľke spravodlivé“, nemožno v okolnostiach prípadu považovať za arbitráry, resp. za zjavne neodôvodnený.

Ústavný súd tak konštatuje, že krajský súd dospel k záveru o neplatnosti zmluvy o predaji podniku pre rozpor prevodu s dobrými mravmi práve na základe vyhodnotenia rozhodných skutočností vyplývajúcich z vykonaných dôkazov. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu tak poskytuje dostatočný základ pre svoj výrok. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo vyhovel nároku žalobkyne, a zároveň tým aj reagoval na námietky sťažovateľky. Rozsudok krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru preto nemožno považovať za svojvoľný či arbitráry.“

21. Odvolací súd sa plne stotožnil s vyššie uvedenými závermi Krajského súdu v Prešove v obdobných konaniach, ako aj Ústavného súdu SR, ktoré by mali byť žalovanej v 1.rade dostatočne známe a v plnom rozsahu na nich odkazuje a len pre doplnenie uvádza:

Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia mzdy za mesiace október, november a december 2012. Žalovaná v 1. rade predložila spolu s odvolaním aj zápisnicu z Valného zhromaždenia spoločnosti F., s.r.o., ktoré sa konalo dňa 02.11.2012 a z ktorej je zrejmé, že týmto dňom 02.11.2012 sa konateľkou spoločnosti F., s.r.o. stala A. W., ktorá bola oprávnená konať za spoločnosť o všetkých právnych úkonoch. (spoločnosť F., s.r.o., zanikla dňom 26.01.2018 v dôsledku zlúčenia a všetky jej práva a povinnosti prešli dňom 27.01.2018 na spoločnosť I.- K., s.r.o.).

Odvolací súd poznamenáva, že fyzická osoba sa stáva konateľom už v deň, ktorý je uvedený v zápisnici z valného zhromaždenia. Ak nie je uvedený iný deň, fyzická osoba sa stáva konateľom v deň spísania zápisnice z valného zhromaždenia. Na vznik funkcie konateľa sa nevyžaduje zápis do Obchodného registra. Tento zápis má len deklaratívnu funkciu, teda len potvrdzuje, že určitá osoba je konateľom.

Odhladiac od skutočnosti, že v danom prípade išlo o fiktívny predaj podniku, odvolací súd pripomína, že je nutné rozlišovať formálneho konateľa spoločnosti od toho, kým je spoločnosť reálne ovládaná. Za stavu neplatnosti zmluvy o predaji podniku z dôvodu rozporu s dobrými mravmi všetky námietky odvolateľky (žalovanej v 1.rade) sú neopodstatnené.

Nebolo by spravodlivé zaviazat' žalovaného v 2. rade k povinnosti plniť žalobkyni, a preto súd prvej inštancie postupoval správne, ak zamietol žalobu voči žalovanému v 2. rade.

22. Preto z týchto dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

23. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, nie žalovaná v 1. rade, preto jej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v 1. rade v rozsahu 100 %.

24. Keďže žalovaný v 2. rade v odvolacom konaní sa k veci nevyjadril, nevznikli mu žiadne trovy v odvolacom konaní, preto medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).